

Поштові листівки – свідки історії роду

Не так давно майже сто поштових листівок знайшла в домашньому архіві мешканка Майкова Гоцанського району Ніна Петрук. Більшість із них датовано 1902-17 роками, є кілька, що відправлені адресатам у 1950-59 роках. Усі ці листівки – особисте листування родини Коробчуків. Зберегла їх, на жаль, уже покійна Параска Йосипівна Коробчук. Про жінку та її родину варто розповісти докладніше.

Окрім Параски, з сім'ї росли ще п'ятеро сестер та брат. Жили бідно, але були дуже дружними та працьовитими. З роками всі розійшлися світом. Хтось із них поселився в Канаді, хтось – в Ізраїлі, Одесі, Єкатеринославі, Сімферополі. У Майкові біля батьків залишилася лише донька Параска. Ще до війни вона вийшла заміж та народила чоловікові Федору двох доньок. Коли почалася війна, Федора забрали на фронт. Звідти він уже не повернувся, тож молодій удові довелося самій рости донечок. Дуже жалкувала за чоловіком, адже він не тільки вельми любив її та доньок, а й був знаним на всю округу майстром – умів і столярувати, чинбарювати, чоботарювати. Рятувало жінку те, що вона була доброю кухаркою. Кулінарну майстерність перейняла ще в неньки за

Польщі. Через свою професію й страждала не раз. Надто страшно було, коли Майків окупували німецькі війська. Параску тоді змусили варити нацистам їжу. Погодилася. Але не заради власної вигоди: крала в німців провізію та роздавала її голодним землякам.

Ще страшніше стало під час голодомору 1947 року, який лютував зокрема на Хмельниччині. Зчорнілі від голоду люди пливли звідти потоком, випрошуючи хоч скибку хліба. Не відмовляла Параска нікому, проте, й більше скибки в одні руки не давала. Чому? На все її життя запам'ятався випадок, коли у двір зайшла змарніла й ледве жива жінка та попросила хліба. Параска їй сказала: «Дам тобі лише скибочку, бо якщо з'їси більше, то помреш». Та на Бога заклинала, що більше скибочки не їстиме, але, одержавши велику буханку, не змогла втриматися й майже всю її з'їла. Вимучений голодом організм не впорався з таким навантаженням і бідолаха померла в Коробчуків на межі.

Після війни вдовиця тривалий час працювала кухаркою в місцевому колгоспі, варила їсти трактористам та пекла їм хліб. А ще завжди допомагала всім, хто потрапляв у біду. У неї вдома могли мешкати зовсім чужі люди. І всім їм знаходилося місце. Усіх Параска Коробчук зігрівала теплом своєї душі. Певно, саме за такі жертвність, готовність прийти на допомогу людям і дарував Господь жінці прожити на світі 97 років.

Щодо поштових листівок. На більшості з тих, які датовані 1902-17 роками, є напис «Дописна карта» на вісімнадцятьох мовах, поміж ними й, на українській. Це ще одне свідчення того, що хоч ми й не мали тоді своєї держави, та українська мова вже була в пощані.

Цікаво бачити поруч зі словами українською поштові марки із зображенням російських царів, які її забороняли. Не менш цікавою є й адреса відправника: «г. Євпаторія. Возле караимской кенаси. Домъ Огинь». Ось так і підписані майже всі дореволюційні листівки. До речі, вони гарно оформлені та відображають тогочасну моду. Ті листівки, що датовані 1950-59 роками, уже бідніші на оформлення, чорно-білі. Натомість на кожній із них є портрети тогочасних політиків. Нині всі ці картки мають популярність серед колекціонерів старовини й дорого коштують. Але власники поштового скарбу з Майкова ні продавати, ні дарувати безцінних свідків історії свого роду не збираються.

Зі слів рідних життєпис Параски Коробчук записав Олександр ФОРМАНЧУК